

denrigsministeriet om, hvorvidt der var Mulighed for at faa Forbudet optaget i Loven om Apotekervæsenet, men denne Vej er altsaa opgivet.

Forslaget gaar ud paa, at Justitsministeren bemyndiges til at forbyde Udstilling af, Reklamering for, Salg eller Udbydelse til Salg af Genstande eller Dele af Genstande tjenlige til at afbryde Svangerskab, og Overtrædelser af dette Forbud skal kunne medføre Bøder paa indtil 10 000 Kr., der tilfalder Statskassen.

Som det vil ses, er Forslaget videregaaende end Straffelovforslagets § 237, der foruden Reklamering og Udstilling kun rammer den Falholdelse, som sker paa forargelig Maade; under Hensyn til Forbudets Formaal maa det nemlig anses for det rigtigste at opgive denne Begrænsning. Naar man imidlertid fjerner denne Strafbarhedsbetingelse, Udbydelsens Forargelighed, vil det være nødvendigt baade af Hensyn til Forhandlerne, som jo har Krav paa at vide klar Besked om Forbudets Omfang, og af Hensyn til Myndighederne, der i Tilfælde af Overtrædelse skal føre Bevis for sigtedes Mangel paa god Tro, at afgrænse Forbudet paa anden Maade, og dette opnaas derved, at det overlades til Administrationen at udstede Forbud mod Salg af bestemte Genstande.

Saafernt Lovforslaget gennemføres, hvad jeg meget vil haabe, vil man naturligvis ved Udstedelsen af saadanne Forbud, som selvfølgelig altid vil ske efter Samraad med Sundhedsstyrelsen, tage i Betragtning, i hvilket Omfang Salg til Læger, Hospitaler og til Forhandlere bør undtages fra Forbudet.

Der er formentlig fra alle Sider Enighed om Nødvendigheden af at standse den uhyggelige Foreteelse, som Brugen af disse Modersprøjter er, og jeg behøver derfor neppe at argumentere mere for dette Forslags Vedtagelse. Jeg anbefaler det til det høje Tings velvillige og hurtige Behandling; af Hensyn til Forholdene tør jeg særlig lægge Vægt paa en hurtig Behandling.

Formanden: Derefter har det ærede Medlem Hr. Christmas Møller Ordet for at forelægge det i Dag anmeldte private Lovforslag.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Christmas Møller): Jeg skal have den Ære for det høje Ting at forelægge Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 379 af 28. Juni 1920 om Indlemmelse i Købstæder af Arealer af Sognekommuner m. v.

Loven af 28. Juni 1920, som angaar Indlemmelse i Købstæder af Arealer af Sognekommuner eller af hele Kommuner, blev forberedt meget grundigt. Men den Kommission, som gjorde det forberedende Arbejde, og vistnok ogsaa de Udvalg, som her i Rigsdagen arbejdede med Sagen, havde sikkert i særlig Grad til Hensigt at beskytte Landkommuner imod mod deres Villie at blive tvunget ind i Bykommuner, hvorimod man ikke tænkte saa forfærdelig meget paa det omvendte Forhold, at en Landkommune indlemmes i en Bykommune mod dennes Villie. Jeg skal da paa mit Partis Vegne tillade mig at foreslaa et Par Ændringer i den omtalte Lov. Og idet jeg forbeholder mig, naar Sagen en Gang kommer til første Behandling her i Tinget, at komme nærmere ind paa den og motivere dette Lovforslag nærmere, skal jeg her blot gøre opmærksom paa, hvad de to Paragraffer, hvoraf Lovforslaget bestaar, gaar ud paa.

Den første Paragraf fremtræder som en Ændring i den nugældende Lovs § 3. I den nugældende Lovs § 3 bestemmes det, at i det Øjeblik der om et Indlemmelsesspørgsmaal er Uenighed mellem den paagældende Bykommune og den paagældende Landkommune, kan Indlemmelsen, naar der er foretaget visse Afstemninger i Landkommunen, paabydes. Vi for vort Vedkommende foreslaar nu, at der, inden en saadan Indlemmelse kan paabydes, ogsaa skal foretages en Afstemning mellem Bykommunens Vælgere. Vi foreslaar, at der i § 3 indføres en Bestemmelse, gaende ud paa, at Indlemmelsen skal tiltrædes af $\frac{3}{4}$ af Bykommunens kommunale Vælgere. Denne Bestemmelse svarer til den Bestemmelse, der allerede findes i den nugældende Lov, hvorefter $\frac{3}{4}$ af de kommunale Vælgere i det til Indlemmelse foreslaaede Distrikt skal tiltræde Indlemmelsen.

Den anden Ændring, vi foreslaar, er en Ændring i Lovens § 6. I denne Paragraf er der meget rigtigt givet nogle Bestemmelser om, at naar en Indlemmelse finder Sted, kan de Skatteborgere, som faar en daarligere Stilling, faar større Skattebyrde som Følge af Indlemmelsen, faa en Lettelse i de kommunale Skatter. Men der er ikke givet nogen Bestemmelse om det Forhold — et Forhold, som vi nu har haft Opmærksomheden henvendt paa —, at en Indlemmelse medfører en Skattelettelse for de faste Ejendomme i Landkommunen. Vi foreslaar da i Lovforslagets § 2, at der til § 6 i den nugældende Lov føjes følgende Bestemmelse: „Ligeledes